

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9959 af 05/12/2003 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse D-26-03 om oplysningspligt - begrundelse - bortfald - dagpenge - partshøring

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 7000166-03

Ankestyrelsens principafgørelse D-26-03 om oplysningspligt - begrundelse - bortfald - dagpenge - partshøring

Resume:

Kommunen kunne ikke standse udbetalingen af sygedagpenge allerede fordi sygemeldte ikke var partshørt om, at han ikke var mødt til en planlagt arbejdsprøve.

Ankestyrelsen lagde derudover vægt på, at kommunen havde undladt at orientere borgeren korrekt om konsekvenserne af ikke at deltage i hensigtsmæssig optræning/arbejdsprøve og at kommunens generelle orienteringsmateriale herom ikke havde været tilstrækkeligt.

Love:

Lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel - lovbekendtgørelse nr. 761 af 11. september 2002 - § 8, stk. 1, nr. 1

Forvaltningsloven - lov nr. 571 af 19. december 1985 - § 19, stk. 1 og § 24, stk. 1

Lov om sygedagpenge - lov nr. 563 af 9. juni 2006 - § 21, stk. 1, nr. 1

Sagsfremstilling:

En 24-årig mand havde været sygemeldt siden 8. juli 2002 på grund af forvridning af ryggen, som han havde pådraget sig under arbejde. Året forud havde han været sygemeldt i 117 dage og han blev opsagt med udgangen af september måned 2002 på grund af antal sygedage.

Kommunen havde ved sygemeldingen udleveret en skriftlig orientering til ham med forklaring om rettigheder og pligter i forhold til at kunne bevare sin ret til dagpenge. Der var tale om en orientering, som kommunen generelt udleverede til borgere, der fik udbetalt sygedagpenge.

På et møde i forvaltningen den 27. februar 2003 blev han henvist til arbejdsprøve. Det fremgik af referatet fra mødet, at han samtidig fik en mundtlig orientering om, at hans fortsatte udbetaling af dagpenge ville være betinget af, at han deltog aktivt i den aftalte afprøvning.

Arbejdsprøven begyndte den 10. marts 2003 og forud herfor havde han fået forklaret, at hvis han ikke kunne møde på grund af sygdom, skulle han blot ringe og sige dette.

Han ringede hver dag den første uge og meldte sig syg på grund af rygsmerter. Sidste gang han ringede, fik han at vide, at det var i orden han ikke kom, hvis han ikke kunne.

Den 24. marts 2003 fik kommunen at vide at dagpengemodtageren aldrig var mødt.

Kommunen traf samme dag afgørelse om, at sygedagpengene skulle standses pr. 30. marts 2003 og at dagpengemodtageren kunne søge om kontanthjælp.

Det sociale nævn traf afgørelse den 2. juni 2003 om, at kommunen ikke på det foreliggende grundlag havde været berettiget til at standse udbetalingen af dagpenge. Dagpengemodtageren var fortsat berettiget til sygedagpenge fra den 30. marts 2003, forudsat betingelserne herfor stadig var opfyldt.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at det var en forudsætning for bortfald af retten til dagpenge efter § 8, stk. 1, at kommunen direkte havde underrettet den sygemeldte om konsekvenserne af manglende

deltagelse i hensigtsmæssig optræning og at orienteringen herom var korrekt og i overensstemmelse med reglerne og gennemskuelig.

Nævnet lagde vægt på, at kommunen ikke havde forholdt sig til om dagpengemodtageren reelt var ude af stand til at deltage i genoptræning på grund af rygsmerter.

Nævnet lagde også vægt på, at kommunen kun havde henvist til dagpengelovens § 8, uden at præcisere hvilken del af bestemmelsen der var anvendt, og at kommunen ikke havde orienteret om, at dagpengeretten kun bortfaldt så længe dagpengemodtageren eventuelt nægtede at deltage.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde, med henblik på afklaring af hvilke krav der kunne stilles til den form, kommunen havde valgt at bruge ved orientering af borgeren om mulige konsekvenser af borgerens manglende medvirken ved blandt andet genoptræning i henhold til dagpengelovens § 8, stk. 1, og hvilke krav der kunne stilles til dokumentation for, at der var givet fornøden orientering til borgeren.

Afgørelse:

Ankestyrelsen tiltrådte det sociale nævns afgørelse om at den sygemeldte fortsat var berettiget til sygedagpenge efter 30. marts 2003, såfremt betingelserne for udbetaling af dagpenge i øvrigt var opfyldt.

Dette betød, at kommunen fortsat skulle udbetale sygedagpenge til dagpengemodtageren efter 30. marts 2003 og indtil der blev truffet en gyldig afgørelse om ophør af dagpenge.

Ankestyrelsen kom således til samme resultat som det sociale nævn.

Ankestyrelsen lagde til grund, at det fulgte af dagpengelovens § 8, stk. 1, nr. 1, at dagpengeretten ville bortfalde så længe den sikrede for eksempel ikke fulgte kommunens opfordring til at deltage i hensigtsmæssig optræning for at genvinde erhvervsevnen.

Dette fulgte af lov nr. 1938 af 23. december 1998 om ændring af dagpengeloven, der trådte i kraft 1. januar 1999. Før dette tidspunkt var der ikke mulighed for at genoptage udbetalingen af dagpenge, selv om den sikrede på et senere tidspunkt alligevel ønskede at medvirke.

Ankestyrelsen havde i Social Meddelelse, SM D-11-03 forklaret betydningen af denne ændring af dagpengelovens § 8, stk. 1.

Denne Sociale Meddelelse udkom 4. juni 2003. Den var således ikke kendt på det tidspunkt, hvor kommunen traf afgørelse i denne sag, men lovændringen havde haft virkning fra 1. januar 1999.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det ikke fremgik af de foreliggende sagsakter om sygemeldte var informeret om, at udbetalingen af sygedagpenge kunne genoptages, hvis han vendte tilbage til den iværksatte arbejdsprøve.

Det blev lagt til grund, at det fulgte af forvaltningslovens § 24, stk. 1, at en afgørelse skulle indeholde en henvisning til de retsregler afgørelsen var truffet efter.

Ankestyrelsen fandt, at kommunen ikke i tilstrækkelig grad havde efterkommet dette krav ved i sin afgørelse af 24. marts 2003 alene at henvise til dagpengelovens § 8, uden at angive hvilken del af bestemmelserne i § 8, der var lagt til grund.

Det blev også lagt til grund, at der ifølge forvaltningslovens § 19, stk. 1, ikke måtte træffes afgørelse i en sag, før myndigheden havde sikret sig, at borgeren var bekendt med sagens faktiske oplysninger

som eventuelt kunne være til ugunst for borgere, og denne havde haft lejlighed til at udtale sig om beslutningsgrundlaget.

Undladelse af partshøring ville medføre ugyldighed af den afgørelse, der blev træffet.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det fremgik af kommunens journalnotat, at kommunen ved telefonopringning den 24. marts 2003 blev orienteret om, at sygemeldte ikke var mødt til arbejdsprøve. Kommunen traf samme dag afgørelse om inddragelse af sygedagpenge med virkning fra 30. marts 2003.

Ankestyrelsen fandt, at kommunens afgørelse var ugyldig, alene af den grund, at der ikke var foretaget fornøden partshøring i oplysning om, at han var udeblevet fra arbejdsprøve.

Ankestyrelsen henviste til SM F-7-01, der blandt andet vedrørte partshøring, oplysningspligt, begrundelse og ugyldighed.